

על כבישי הארץ

על כבישי הארץ

שוכבים הילדים

יחד עם שורשים

נגזרו מאדמת אם.

מאור אהבה כבויה

נשטט מן היד הריקה

שעם רוח מתמלאה.

כשאבי כל יתום,

הערב, יחד איתם

מכל פצע מדמם

וצלליהם הרותתים

את הפחד כורע הלב

של גופיהם מחקים –

צונחים הם פתאום אל תוך הלילה

כמו אל תוך המוות.

אך בזריחה בגבעות מכאוב

מתים להם אבות ואימהות

שוב ושוב.